

sten noget, vi alle kan have godt af at mindes som noget, der angiver, hvad man skal gøre i enhver politisk Situation — de gamle Verselinier: Hvad du evner, kast af i de nærmeste Krav.

Handelsministeren (Jørgen Christensen): Jeg skal kort og saa godt, det er mig muligt, besvare de til mig rettede Spørgsmaal. Jeg maa naturligvis i nogen Grad støtte mig til de Oplysninger, jeg har faaet hos Ministeriets Embedsmænd, da jeg ikke i den korte Tid, der har været til min Raadighed, har kunnet sætte mig helt ind i Arbejdsstoffet. Der er dog enkelte Spørgsmaal, jeg har sat mig mere grundigt ind i, og hvorom mine Udtalelser vil blive mere personligt præget. Det gælder Bankloven, men i endnu højere Grad Importreguleringen, og jeg skal naturligvis som ganske ny Mand holde mig til det rent saglige. Jeg tror ikke, at man særlig nu har Brug for de stærke og skillende Ord. Vi trænger efter min Mening til Ro og Tillid, og det faar man bedst ved at vise gensidig Hensyntagen og Forstaaelse. Jeg haaber, at mine Ord og Handlinger maa vise, at jeg i hvert Fald har god Villie dertil.

Af de ærede Ordførere for Venstre, det konservative Folkeparti og det frisindede Landsparti, de ærede Medlemmer Hr. I. A. Hansen, Hr. Pürschel og Hr. H. O. Hansen og ligeledes i Særdeleshed af det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen er med betydelig Vægt rejst Spørgsmaal om en Revision af Bankloven, et Spørgsmaal, som ærede Medlemmer vil erindre ogsaa var paa Tale under Debatten i den ekstraordinære Samling om Statens Medvirken til Landmandsbankens Reorganisation. Bankloven er jo ikke ret gammel endnu, kun godt 3 Aar gammel, og kun 2 Aar er gaaet siden dens Ikrafttræden. Naar man erindrer, at Bankloven er et første Forsøg paa at skabe en Speciallovgivning for et i fuld Frihed stærkt udviklet Bankvæsen, tror jeg, at en af de væsentlige Anker, man paa Baggrund af de sidste Aars Begivenheder kan fremsætte mod Loven, er, at den er kommet for sent, saa sent, at den ikke i Tide har kunnet naa at blive fuldt effektiv og derigennem forebygge i det mindste nogle af de beklagelige Begivenheder, som i de sidste Aar har skabt Uro indenfor vor Bankverden og vakt Kravene om stærkere Indgriben fra Statsmagtens Side til Betyggelse af Indskydernes Stilling.

Uagtet det i og for sig kunde have

været ønskeligt, om Forholdene havde tilladt en Udsættelse af Banklovens Revision, til noget længere Tids Erfaringer angaaende den nuværende Lovs Virkninger og Mangler var indhøstet, er jeg ganske i Overensstemmelse med de ærede Medlemmer, der under denne Finanslovdebat har rejst Spørgsmaalet — jeg kan i denne Forbindelse nævne, at det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller, der jo baade i Fjor og nu i Sommer fremdrog Spørgsmaalet, har henvendt sig direkte til mig med bestemt udformede Forslag —, idet jeg mener, at en Udskydelse af Revisionen efter den seneste Tids Begivenheder ikke længere vil være rigtig.

Paa nuværende Tidspunkt ønsker jeg ikke at tage Stilling til de specielle Punkter, der fra forskellig Side er fremdraget, og ej heller til det af det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller til mig indsendte Forslag, som for Tiden er Genstand for Overvejelser saavel i Ministeriet som i Bankinspektoratet. Ønsket om at kunne drage Lære af de Erfaringer, der indhøstes gennem Kommissionsundersøgelsen af de Forhold, der har medført Landmandsbankens Sammenbrud, og Ønsket om ved Revisionen at kunne benytte Bankinspektørens fulde Arbejdskraft vil udelukke, at noget endeligt Revisionsforslag vil kunne foreligge fra min Side paa denne Side Nytaar. Forhaabentlig vil Kommissionsundersøgelsen, der — som de ærede Medlemmer vil vide — lægger stærkt Beslag paa Bankinspektørens Arbejdskraft, imidlertid være tilendebragt omkring Februar næste Aar, og saa hurtigt som det derefter er muligt, er det min Hensigt at indbringe for Rigsdagen et Forslag til Revision af Bankloven.

Som et af de Punkter, der maa overvejes i Forbindelse med Banklovens Revision, vil jeg — da Spørgsmaalet er blevet saa indgaaende behandlet af det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen baade ved Finanslovdebatten i Aar og i Fjor — fremhæve det vanskelige Spørgsmaal om Krise- og Garantifond for Indskydere, idet jeg her alene skal nævne, at det stadig ikke er lykkedes De danske Provinsbankers Forening, der har beskæftiget sig meget med Spørgsmaalet, at naa til et Resultat paa dette Punkt. Dette viser Spørgsmalets Vanskelighed, men udelukker imidlertid ikke, at Staten kunde finde Udveje for paa en eller anden Maade at skabe en Garanti, og jeg mener i alle Tilfælde, at man efter de sidste Aars Begivenheder indenfor